

DE ZES SCHEPPINGSDAGEN

„Liever belijden we onze onwetendheid dan dat we ons vermeten de Schrift te weerspreken.“ Dr G. Ch. Aalders.

ONZE BEROEMDE KERKVADER AUGUSTINUS HEEFT EVENALS Origenes, zij het op andere gronden, als zijn meening uitgesproken, dat de zes dagen van Genesis I niet moeten worden beschouwd als „onze“ dagen met den duur van een etmaal.

Calvijn en Luther zijn tot de letterlijke opvatting der zes dagen teruggekeerd.

Door de ontwikkeling van de natuurkundige wetenschap is het vraagstuk van de zes scheppingsdagen in het brandpunt van de belangstelling komen te staan.

Men „zat“ er een beetje mee!

Men geloofde wel graag zooals de vaders, namelijk wat er in den Bijbel staat, maar die resultaten van de wetenschap, hoe moest men nu daarmee aan?

Toen kwam Bettex; de reddende engel. We lazen Bettex en waren er op eens uit: géén dagen — wél tijdperken!

Maar nu sla ik het nieuwste werk van Professor Aalders *) op, en wat vind ik daar onder allerlei interessants? — Géén tijdperken — wél dagen! En waar we meenden, dat we er opeens „uit“ waren, zitten we er nu weer middenin!

Prof. Aalders zegt aangaande de tijdperkentheorie, die tegemoet moest komen aan bezwaren tengevolge van de voortschrijding der natuurwetenschap en haar resultaten, dat ze **volstrekt niet de overeenstemming brengt**, die ze deed verwachten.

De inschuiving van miljoenen jaren tusschen vers 1 en vers 2 van Genesis I wordt ook besproken en alles komt op losse schroeven te staan!

Wat houd ik over?

Genesis I **zonder** commentaar, **zonder** wetenschappelijke bestrijding en **zonder** wetenschappelijke verdediging!!

De menschen van de theorie der „niet-werkelijke dagen“ moeten het afleggen; de predikers van de „tijdperken in plaats van dagen“ komen in de knel, zoodat overblijft:

Zes dagen, **werkelijke dagen**, maar — niet met de bijvoeging „met den duur van een etmaal“!

Dus weer wat anders!

Iets nieuws!

*) De **Goddelijke Openbaring in de eerste drie hoofdstukken van Genesis**. Uitgave van J. H. Kok te Kampen.

Gij wilt heel rustig naar de oude opvatting van de zes dagen terug, en gij staat — het is nu eenmaal niet anders! — tegenover „zekere uitkomsten van de natuurwetenschap“ als iemand, die niet alles „verklaren“ kunt en wilt, doch zie, daar komt een ernstig geloovig man als Aalders uit Amsterdam u zeggen: „dàgen — zés dagen — maar dat wil nog niet zeggen, dat het dagen van 24 uur zijn. De duur is niet aan te geven in onze tijdmaat; de **Heilige Schrift zegt daaromtrent met zekerheid niets!**“

Resultaat:

De zes scheppingsdagen, met de schepping van hemel en aarde daaraan voorafgaande, terwijl de **begrenzing** der dagen in het **midden gelaten wordt!**

Er is een gedachte, alsof de in Genesis I : I geschapen aarde zou zijn **verwoest geworden** — er wordt dan ook wel bij beweerd, dat deze verwoesting zou hebben plaats gevonden gelijktijdig met den val der engelen — en dat deze verwoeste aarde in de zes opeenvolgende scheppingsdagen zou zijn overgebracht in den oorspronkelijk door God gewilden staat van orde. Déze gedachte wordt door Prof. Aalders verwoerd!

Wat de geleerde schrijver beweert is dit:

God heeft de wereldsubstantie geschapen. Gen. I : I.

Daarna heeft de Almachtige Schepper in zes dagen, waarvan de duur door de Schrift niet aangegeven wordt, de wereld in haar tegenwoordigen geordenden staat toebered.

Het is niet noodzakelijk zich miljoenen jaren tusschen Gen. I : I en 3 in te denken. Al wat men getracht heeft te doen, om tegemoet te komen aan de uitkomsten van de natuurwetenschap heeft niet de gewenschte bevrediging gebracht!

Het prachtwerk van Prof. Aalders behandelt niet alleen de hier besproken kwesties. Het bevat een zeer uitvoerige en gedocumenteerde verhandeling over de **Goddelijke Openbaring** aangaande de schepping, het paradijs en den val.

Kort en goed is het in dit boek: Genesis I is een te boek gestelde mededeeling van God, een **oorkonde Gods**, aangaande de herkomst van al wat in hemel en op aarde rondom ons is. Géén overgeleverd stuk uit Babel, of Egypte, of van waar dan ook.

Wat het Paradijsverhaal betreft, bij Aalders geen z.g.n. symbolische verklaring, maar de **eenvoudig historische** opvatting: boomen zijn boomen, de slang is een slang.

Hierover zou hier nog heel wat mede te deelen zijn.

Doch we achten met het hier aangevoerde het boek van Prof. Aalders behoorlijk ingeleid bij onze lezers, die belangstelling hebben voor vraagstukken, welke onze volle aandacht waard zijn.

J. T.

BIJ DE LAATSTE RUSTPLAATS VAN DEN ZWIJGER

(SLOT)

HOOG EN SLANK VERHEFFEN ZICH DE massieve zuilen, het kerkgebouw schragend, stimuleerend de sfeer van gewijden ernst en stilte, die het mausoleum der Oranjes omgeeft. We zien op naar het monument, dat niet meer van onzen tijd is, maar desondanks de eeuwen zal trotseeren, omdat een meesterhand het schiep; den koepel, die als een baldakijn het beeld van den rustenden Zwijger schut, met aan de hoekpunten de slanke naalden, die — als de zuilen der kerk — oprijzen, als het ware ten hemel wijzend, waar de geest rust vond na moeizaam aardsch streven.

Het zal velen onbekend zijn, dat er een tijd is geweest, dat de omgeving van het graf der Oranjes een gansch ander aanzien had. En daarmee slaan wij een der donkere bladzijden van het geschiedboek op, gewagend van een tijdvak, toen Nederland welhaast vergat, wat het aan Oranje verplicht was en toen schennende handen zich vergrepen aan hetgeen een ieder heilig moest zijn.

We doelen op de vele wapenkassen, alle kostbare kunststukken op zichzelf, die vroeger ter nagedachtenis der overledenen, het praalgraf omgaven.

In de rondte boven het monument, terzelfder hoogte

van de wapenkas van Prins Willem I, waren niet minder dan zeven van deze herinneringsstukken tegen de zuilen aangebracht. Te weten van Louise de Coligny, weduwe van Prins Willem I, van Prins Maurits, van Frederik Hendrik, van diens echtgenoot, Amalia van Solms, van Prins Willem II en van Prins Willem IV en zijn gemalin.

Voor het nageslacht zijn slechts de afbeeldingen bewaard gebleven van de wapenkassen van Willem IV en diens echtgenoot. En wanneer men deze aandachtig beschouwt, blijkt, hoe minitieuus en kunstig deze stukken bewerkt zijn geweest. De kas van Prins Willem IV had een hoogte van bijna twee meter. In het hart daarvan was, bewerkt in relief, het wapen van Oranje Nassau uitgestoken, gedekt met een vorstenkroon en vastgehouden door twee gekroonde leeuwen. De versierde toog boven het wapenbord droeg ter weerszijden een kinderfiguur, met een omgekeerden fakkel in de hand. Onder vinden we een jaartal boven een doods-hoofd met twee gekruiste sikkels. De kroonlijst werd geschraagd door twee zwarte zuilen, met daarboven een cirkelvormige vergulde slang, als symbool der eeuwigheid. Binnen den cirkel zien we den zandlooper, terwijl boven de slang op een staaf de wapenrok met 's Prinsen blaazen een plaats vond.

Wanneer men nu nog bedenkt, dat deze kostelijke